

Vishnuh-Clan

**Kabataan ni Lancar sa Lipunan
ng Vishnuh
(Ang Mandirigmang Hari ng
Vishnuh)**

Mga Awtor: Vishnuh Society

Adhipati: R.R. Purperhart

Putuh Agheng: Attie Dotinga

© Karapatang-Ari: Vishnuh Society

© Karapatang-Ari: R.R. Purperhart/ Lancar Ida-Bagus

© Bibliograpiya, mga larawan, at mga Ilustrasyon
Vishnuh Society

Walang bahagi ng publikasyon ito ang maaaring kopyahin o ilahad sa publiko sa pamamagitan ng pagprint, photocopy, microfilm, o sa anumang iba pang paraan, nang walang paunang nakasulat na pahintulot mula sa mga may karapatan.

© Lahat ng karapatan ay nakalaan. Walang bahagi ng publikasyon ito ang maaaring kopyahin, itago sa isang sistema ng retrieval, o ipadala sa anumang anyo sa pamamagitan ng anumang paraan, elektronik, mekanikal, photocopy, recording, o iba pa, nang walang nakasulat na pahintulot mula sa nagpapa lathala.

Inhoud

Paunang Salita:	11
The Journey of Lancar: From Foundling to Self-Discovery	19
Ang elementarya	25
Miss Annie	30
Lancar at ang Pebble Adventure	35
Aral sa Katarungan ni Lancar: Ang Insidente sa Silid-Aralan	40
Sandali ng Pagninilay ni Lancar	44
Isang masarap na pagkain.	60
Ang pari	70
Ang bagong Pari.	89
Pang-aabuso sa bata	107
Ang gurong Tsino na maluwa ang mga kamay.	123
Minamaliit siya ng batang itim	191
Ang Bakru at ang Yorka	244
Ang Alamat ng Lipunang Vishnuh	279
Pencak-Silat	306
Mga kwento ng nakaraan.	325

Ang huling klase ng elementarya	338
Sa Mulo.....	364
Ano ang nauna sa aking Mulo diploma.....	376
Nahulog ang loob niya sa batang hindi gumanti sa pagmamahal niya.	390
Ang Pangwakas na Pagsusulit.....	412
Epilogue.....	460

Paunang Salita:

Ang King-Warrior ng Vishnuh at ang Vishnuh Society: Isang Pamana ng Pag-asa, Lakas, at Pamumuno

Ang Vishnuh Society ay isang sinaunang komunidad, malalim na nag ugat sa pakikisama, pagtitiwala, at seguridad. Lumitaw ito mga 9,000 taon na ang nakalipas sa Sri Lanka sa paligid ng isang

Vishnuh-Clan

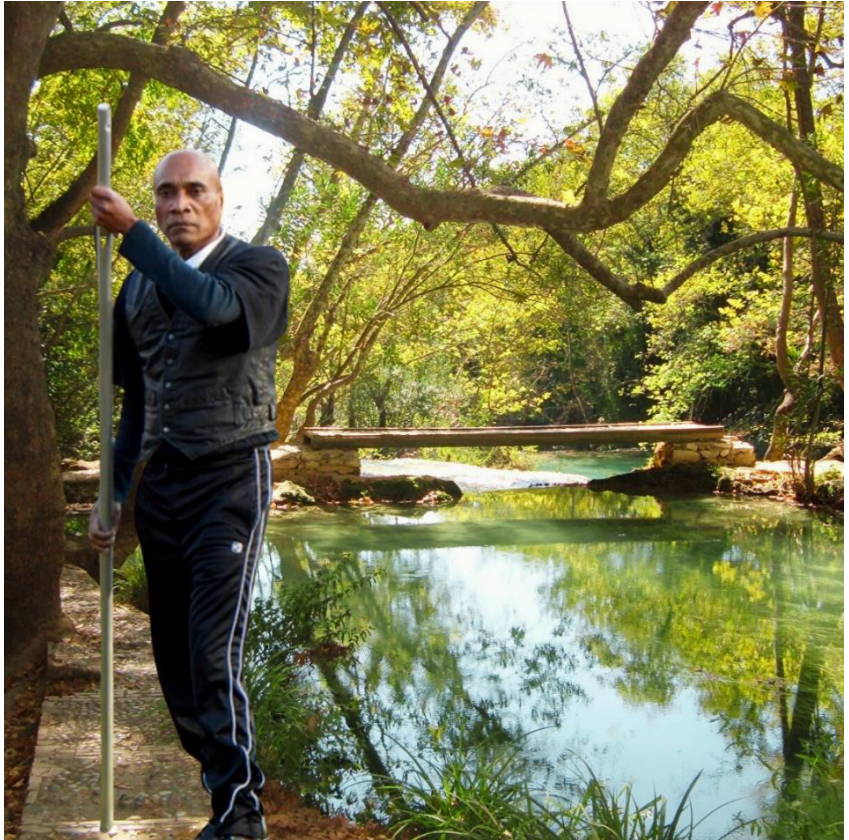
taong may laman at dugo na tinawag ang kanyang sarili na Vishnuh. Sa Sanskrit, ang "**Vishnuh**" ay nangangahulugang "**sarili**," "**ang nag-iisa**," o "**ang indibidwal**." Ang kahanga-hangang taong ito ay umaakit sa kanya ng mga hindi nasisiyahan sa kanilang mga kalagayan. Nang hindi ito hinahangad, siya ang naging pinuno nila, na gumagabay sa kanila patungo sa isang mapayapang buhay sa gubat, malayo sa mga kombensyon na pumipigil sa kanila.

Ang isang sentral ng pigura sa loob ng Vishnuh Society ay ang King-Warrior of Vishnuh, na kilala rin bilang "**Holy Warrior**." Ang maalamat na figure na ito ay naglalaman ng pinakamataas na estado ng pisikal, mental, at espirituwal na pagkakasundo. Ang King-Warrior ay hindi lamang isang manlulupig kundi isang tagapagtanggol at espirituwal na gabay, na pinamumunuan ang kanyang mga tao nang may habag at hindi natitinag na disiplina.

Ang pamagat ay nakalaan para sa mga napatunayang may kakayahang isama ang pisikal at espirituwal na mga birtud ni Vishnuh.

Ang pinagmulan ng King-Warrior ay namamalagi sa pinakaunang mga araw ng lipunan, nang si Vishnuh mismo ang gumanap bilang pinuno at tagapagtanggol. Ginabayan niya ang kanyang mga tagasunod tungo sa kaligtasan sa hindi kilalang mga kagubatan ng Sri Lanka at pinangangalagaan sila mula sa mga banta.

Si Vishnuh ay naging kilala sa kanyang pambihirang kaalaman sa mga diskarte sa kaligtasan at martial arts, kabilang ang Pencak-Silat, isang istilo ng pakikipaglaban na inspirasyon ng mga galaw ng mga hayop tulad ng tigre, unggoy, at agila. Ang mga pamamaraan na ito ay hindi lamang para sa pisikal na pagtatanggol kundi nagsilbing

Ang Gurubesar Lancar Ida-Bagus

Vishnuh-Clan

mga kasangkapan din upang linangin ang panloob na kapayapaan at balanse.

Ang pagkakaiba ng King-Warrior sa ibang mga pinuno ay ang kanyang malalim na espirituwal na koneksyon. Nakipaglaban siya hindi lamang sa pamamagitan ng pisikal na lakas kundi pati na rin ng hindi natitinag na dedikasyon sa hustisya at pangangalaga ng buhay. Sa paglipas ng mga siglo, ang titulo ay ipinasa sa mga nagtataglay ng karunungan at kapangyarihan ni Vishnuh sa loob nila. Nauunawaan ng mga King-Warriors na ang pinakadakilang mga labanan ay hindi ipinaglaban sa larangan ng digmaan kundi sa loob ng kaluluwa. Madalas silang naghahanap ng mapayapang solusyon, na gumagamit lamang ng karahasan bilang isang huling hakbang upang protektahan ang kanilang mga tao.

Ipinakilala din ni Vishnuh ang Kunci Batin, isang pagsasanay na idinisenyo upang pasiglahin ang pagpapagaling sa sarili ng katawan sa pamamagitan ng mga diskarte sa paghinga, kaalaman sa Javanese pressure-point, at mga herbal na remedyo.

Sinuportahan ng mga pamamaraang ito ang pisikal na kagalingan at espirituwal na paglago ng komunidad. Sa pamamagitan ng pagsunod sa mga prinsipyong ito, ang mga miyembro ng lipunan ay naka pagpapaunlad ng malaya at ganap.

Matapos umalis sa Indian Archipelago, ang lipunan, kasunod ng mapanganib na paglalakbay sa Indian Ocean at sa pamamagitan ng Africa, ay nakahanap ng bagong tahanan sa kagubatan ng southern Suriname. Ang kasalukuyang Gurubesar (pinuno at tagapagmana) ay patuloy na gumagabay sa lipunan ayon sa parehong mga prinsipyo ng kaligtasan, pagtitiwala, at pakikiramay na unang itinatag ni Vishnuh.

Noong 1979, dinala niya ang pamana ni Vishnuh sa Netherlands at sa mas malawak na mundo, na ibinahagi ang kayamanan ng kaalaman at karunungan bilang regalo ng pag-ibig.

Tulad ng mga Hari-Mandirigma noong unang panahon, ang kasalukuyang Gurubesar, si Lancar Ida-Bagus, ay namumuno sa Vishnuh Society nang may integridad, responsibilidad, at debosyon. Binibigyang-inspirasyon niya ang kanyang mga tagasunod na alagaan hindi lamang ang kanilang sarili kundi maging ang isa't isa. Lumaki nang husto ang membership, lumaganap sa Netherlands at higit pa, lahat ay nakikinabang sa matalinong pag gabay ng kanilang Gurubesar.

Ang Vishnuh Society ay hindi isang sekta, dahil hindi ito nasasangkot ng paniniwala sa mga diyos. Ang kakayahan nito ay nakasalalay sa kapwa pangangalaga,

pagkakaisa, at pagbabahagi ng kung ano ang tinataglay ng isa. Ang bawat indibidwal ay may pananagutan para sa kanilang sariling buhay at hinihikayat na manatiling tapat sa kanilang sarili. Ang kapangyarihan ng pagiging tunay at pamumuhay na naaayon sa iba ang bumubuo sa ubod ng lipunan. Sa esensya, ang King-Warrior ay sumisimbolo sa sukdulang pagkakaisa ng lakas, karunungan, at espiritwalidad. Ang pamana na ito ay tumatagal sa kasalukuyang henerasyon, kung saan ang Gurubesar ay patuloy na namumuno sa kanyang komunidad na ginagabayan ng parehong mga halaga ng katarungan, pakikiramay, at espirituwal na kapangyarihan.

Ang Gurubesar Lancar Ida-Bagus

The Journey of Lancar: From Foundling to Self-Discovery

Nagsimula ang kwento ni Lancar sa kalungkutan at anino. Inabandona bilang isang foundling sa Paramaribo, nakahiga siya sa ilalim ng kanlungan ng isang teatro, kung saan dinala ng kapalaran ang kanyang mga lolo at lola sa kanya. Dinala nila siya sa timog at pinangalanan siyang Lancar.

Pagkalipas ng panahon, ang kanyang mga biyolohikal na magulang, na natupok ng panghihinayang, ay kinilala siya at ipinagkaloob sa kanya ang pangalang Roberto Rudie Purperhart.

Ngunit ang Vishnuh Society, mga tagapag-alaga ng kanyang kapalaran, ay tumanggi na ibalik siya. **“Minsan iniwan, laging iniwan,”** ang sabi ng matatanda. Sa kanilang mga mata, ang Lancar ay kabilang na ngayon sa Lipunan; natagpuan nila siya, inalagaan, at inako ang responsibilidad para

sa kanyang proteksyon. Ang kanyang mga magulang, bagama't gutay-gutay, ay sumuko sa awtoridad ng Samahan, tinanggap ang masakit na katotohanan na ang kanilang anak na lalaki ngayon ay lumakad sa isang landas na hindi nila maabot.

Lumaki ang Lancar sa loob ng yakap ng Vishnuh Society, isang kapaligiran na parehong mahigpit at sagrado, kung saan nahuhubog ang disiplina, debosyon, at ritwal araw-araw. Sa ilalim ng patnubay ng kanyang lolo at espirituwal na mga tagapayo, natutunan niya ang mga birtud ng katapatan, pananampalataya, at tungkuling komunal. Ngunit kahit na siya ay sumisipsip ng mga turong ito, isang kislap sa loob niya ang nagnanais na magtanong, maghamon, upang makita ang lampas sa mga hangganan ng itinatag na dogma.

Sa ilalim ng kalaliman ng pilosopikal ng Lipunan, pinanday ni Lancar ang kanyang sariling pag-unawa sa espiritu at sa natural na mundo. Iginagalang niya ang tradisyon ngunit nadama niya ang isang matigas na panawagan na gumawa ng sariling landas. Ang istraktura sa paligid niya, na dating proteksyon, ay nagsimulang makaramdam ng pagkulong. Hinangad niya ang kalayaan – hindi para talikuran ang Lipunan, kundi maglakbay sa loob, upang tuklasin ang mga katotohanang nasa loob. Kinilala ng mga matatanda ang paghahanap na ito, na hinimok siya na harapin ang mga hamon, subukan ang sarili niyang karunungan, at angkinin ang kanyang personal na katotohanan. Kaya nagsimula ang kanyang odyssey ng pagtuklas sa sarili – isang paglalakbay ng pagmumuni-muni, paglago, at paghubog ng kanyang sariling mga halaga.

Ang kanyang Javanese na pamana ay nagpayaman sa paglalakbay na ito, na naghabi ng isang tapiserya ng mga kuwento, kaugalian, at ancestral echo. Ang Vishnuh Society, mismong puno ng kultura, ay naging isang crucible kung saan natutunan niyang hanapin ang kanyang lugar, upang i-navigate ang tagpuan ng pagkakakilanlan at tradisyon. Buhay ang nayon: ang mga bango ng kakaibang pampalasa, ang ritmo ng maraming wika, ang mga ritmo ng magkakaibang musika ay nagpinta sa makulay na canvas ng kanyang kabataan, nagtuturo sa kanya ng sining ng pang-unawa at ang karunungan ng maraming pananaw.

Nagniningning ang diwa ni Lancar sa bawat pakikipag-ugnayan. Maraming nalalaman at palabiro, mabait, at puno ng katatawanan, naghatid siya ng liwanag sa lahat ng nasa paligid niya. Kahit sa hirap, ang kanyang presensya ay nagliliwanag ng pag-asa; ang

kanyang pagtawa, payo, at masiglang pagtitipon ay naging isang tanglaw para sa kanyang komunidad.

Ang kanyang isip, walang kabusugan at masigasig, ay walang hangganan. Bagamat hindi siya laging dumadalo sa araw-araw na mga aralin o lubusang isinasabak ang kanyang sarili sa pagtuturo sa relihiyon, siya ay nagtagumpay sa intelektwal na lampas sa kanyang mga taon. Mula sa agham hanggang sa kasaysayan, ginalugad niya ang bawat hangganan, nilalamon ang kaalaman sa aklatan ng Lipunan at pinag dalubhasaan ang mga komplikadong ideya ng may kahanga-hangang liksi.

Ngunit hindi lamang ang kanyang talino ang nagbigay-kahulugan sa kanya. Ang puso ni Lancar ay malakas ang loob, mausisa, walang takot. Naghanap siya ng mga hamon, nag-eksperimento nang buong tapang, at natuwa sa pagtuklas,

gayunpaman, laging iniisip ang kanyang mga responsibilidad.

Noong 1969, ang kilalang Dutch na iskolar na si Gerrit M. van Praag ay sumali sa Vishnuh Society. Isang dalubhasa sa wikang Dutch, kasaysayan ng Europa, at mga agham panlipunan, si Van Praag ay nagsagawa ng tungkuling turuan si Roberto – Lancar. Ngunit ang kanyang tungkulin ay higit pa sa pagtuturo. Naging tulay siya sa pagitan ng mga mundo, nag-uugnay sa mga kultura, pilosopiya, at pananaw. Sa pamamagitan ng kanyang pagtuturo, lumawak ang isip ni Lancar, at kasama nito, ang kanyang pag-unawa sa sangkatauhan, lipunan, at masalimuot na tapiserya ng kasaysayan.

Hinubog ni Van Praag si Lancar hindi lamang bilang isang palaisip kundi bilang mamamayan ng mundo – maalam, mapanuri, at nakahanay sa masalimuot na

pagkakaisa ng mga ideya at kultura. Ang kanyang gabay ay nagbigay kay Lancar ng isang pananaw: lapitan ang mundo na may kritikal na pag-iisip, bukas na puso, at matibay na kaalaman. At sa gayon, nagpatuloy ang paglalakbay ni Lancar — bata na iniwan, naghahanap, iskolar, at manlalakbay — isang patunay sa patuloy na lakas ng sariling pagtuklas at sa di-matagumpay na diwa ng kaluluwa ng tao.

Ang elementarya

Mga Unang Hakbang ni Lancar sa Mas Malawak na Mundo

Sa murang edad na pito, nagsimula si Lancar sa isang napakahalagang paglalakbay: pumasok siya sa ikaapat na baitang ng isang regular na paaralang elementarya, na lumampas sa pamilyar na mga pader ng Vishnuh Society. Ang pambihirang hakbang na ito ay isinagawa sa

pamamagitan ng maingat na payo ng punong guro, lalo na sa anino ng kamakailang pagpanaw ng kanyang lolo, isang gabay na liwanag at iginagalang na tagapagturo sa kanyang murang buhay.

Hanggang sa araw na iyon, si Lancar ay naninirahan sa loob ng proteksyon na yakap ng Lipunan, na napapalibutan ng mga pamilyar na mukha at ang tuloy-tuloy na tibok ng puso ng nagtatagal na mga halaga. Ngayon siya ay nakatayo sa threshold ng isang malawak at hindi pamilyar na mundo- isang kaharian na puno ng mga bagong mukha, hindi pamilyar na mga ideya, at hindi inaasahang mga inaasahan. Ang paglipat, sa una, ay nagdulot ng kawalan ng katiyakan. Kinailangan niyang mag-navigate sa isang kakaibang kapaligiran, matutunan ang mga ritmo ng mga bagong kaklase, at mag-adjust sa isang sistema na hindi katulad ng anumang nakilala niya. Sa unang pagkakataon, nakatagpo siya ng

isang kaleidoscope ng mga pananaw, na lumalampas sa ligtas at maayos na balangkas ng kanyang pagpapalaki.

Ngunit sa loob ng hamon na ito ay nakalagay ang mga binhi ng posibilidad. Naramdaman ni Lancar ang pag-udyok ng kalayaan at kalayaan, isang pagkakataon na hubugin ang kanyang sariling pagkakakilanlan na lampas sa mga paghihigpit ng Lipunan. Ang kanyang walang hanggan ang pagka mausisa at pagkauhaw sa pagtuklas ay nagtulak sa kanya pasulong, na naglakas-loob sa kanya na yakapin ang hindi alam, kahit na siya ay nanatiling nakaugat sa mga tradisyon at paggalang na nagpalaki sa kanya.

Sa kabila ng kanyang kabataan, ang isip ni Lancar ay nagniningning nang may kahanga-hangang katalinuhan. Ang mga guro ay namangha sa kanyang walang kamali-mali na utos ng Dutch at sa kanyang

pambihirang kakayahan para sa komunikasyon. Ang kanyang kaloob sa wika, na sinamahan ng walang sawang intelektwal na pag-uusyoso, ay nagbigay inspirasyon sa paghanga – at kung minsan ay inggit – mula sa kanyang mga kasamahan. Ito ay naging mabilis na maliwanag na ang kanyang malalim na kaalaman ay ipinanganak ng naka balangkas at mahigpit na pagtuturo na kanyang natanggap sa loob ng Lipunan.

Higit pa sa kanyang mga kaloob sa pag-aaral, si Lancar ay nagtataglay ng likas na panlipunan at madiskarteng katalinuhan. Lumipat siya sa mga hamon at paghaharap na may katalinuhan at kahusayan. Ang kanyang matalas na pag-iisip ay nagbigay-daan sa kanya upang malutas ang mga salungatan nang may biyaya, upang ipagtanggol ang kanyang mga interes nang matalino, at upang iabot ang katapatan at paggalang sa mga karapat-dapat dito.

Ang pambihirang pagsasanib ng talino, determinasyon, at kagalingan sa lipunan ay nagdulot kay Lancar bilang isang mabigat na kalaban at isang matatag na kaalyado. Hindi siya sumuko, na nakikita ang mga hadlang bilang mga pagkakataon upang matuto, umangkop, at lumakas. Para sa kanya, ang tunay na tagumpay ay hindi nasusukat sa panlabas na mga parangal kundi sa katapatan sa sarili niyang mga prinsipyo at sa integridad na ginamit niya kapwa sa kanyang sarili at sa iba.

Sa pamamagitan ng mga unang pagsubok na ito, inilatag ni Lancar ang pundasyon ng kalayaan, katatagan, at kamalayan sa sarili na gagabay sa kanya sa buong buhay niya. Natuklasan niya na ang tunay na pag-unlad ay hindi lamang nagmumula sa intelektwal na karunungan kundi mula sa katapangan na harapin ang mga hamon, bumuo ng mga alyansa, at sundin ang kumpas ng sariling

panloob na katotohanan – ang landas na pinakamahalaga, at pinakamatagal, sa lahat.

Miss Annie

Unang Aralin sa Katarungan ni Lancar

Kahit sa ikaapat na baitang, hinarap ni Lancar ang isang mabigat na hamon. Isang babaeng guro ang nagsagawa ng panggigipit sa kanya, ang kanyang mga salita at kilos ay malalim. Ngunit sa loob niya ay nag-alab ang isang hindi sumusuko ang pakiramdam ng katarungan at isang determinado ng determinasyon na tumugon. Nagsimula siyang mag-isip, nang may maingat na pag-iisip, tungkol sa kung paano siya haharapin – hindi nang walang ingat, ngunit may diskarte, pasensya, at tuso.

Tumanggi siyang takutin ng awtoridad nito. Sa halip, itinuon niya ang kanyang matalas na isipan at hindi natitinag na kalooban sa

pagbuo ng isang plano ng paglalagay sa kanya sa kanyang lugar. Bagaman ito ay tila malikot sa isang nagmamasid, para kay Lancar ito ay isang bagay ng prinsipyo. Determinado siyang ipagtanggol ang kanyang dignidad at linawin na walang sinuman ang maaaring kumilos nang walang parusa.

Ang isip ni Lancar ay naging workshop ng pagmamasid at pagsusuri. Pinag-aralan niya ang kanyang mga gawain, ang kanyang mga pattern, ang kanyang mga kahinaan, at nagplano ng may katumpakan. Alam niyang dapat siyang mag-strike sa paraang mapipilitan siyang harapin ang mga kahihinatnan ng kanyang mga aksyon at maunawaan na ang kanyang kalupitan ay hindi maiiwasan.

Isang araw, habang binabagtas ang paaralan sa isang kariton ng baka kasama ang isang matandang mandirigma, nagkaroon ng

inspirasyon. Kapansin-pansin, ang susunod na araw ay ang kaarawan ni Miss Annie. Para kay Lancar, ito ay tila isang tanda – isang perpektong pagkakataon upang maisagawa ang kanyang plano.

Tumalon siya mula sa kariton at nagmamadaling pumunta sa isang Awaraboom, tinipon ang pinakamahabang, pinakamatulis na tinik na kanyang nakita. Sa palihim at pag-iingat, pumasok siya sa silid-aralan at inilagay ang mga tinik sa ilalim ng upuan ni Miss Annie, bawat isa ay naka posisyon na may sadyang layunin.

Sa napakatagal na panahon, pinahiya niya siya sa publiko, bawat isa ay nag-iinsulto sa kanyang pagmamataas. Ngunit ngayon ay malapit nang umikot ang tubig. Ang diskarte ni Lancar ay maselan, pinag-isipang mabuti: isang aral sa kanyang kaarawan, isang nagpapakita na ang mga aksyon ay may mga kahihinatnan.

Habang isinasakatuparan niya ang plano, ang pag-asam at kagalakan ay bumalot sa kanya. Ang matandang mandirigma sa kanyang tabi, na laging sabik sa kalokohan, ay tumango bilang pagsang-ayon, bumubulong na ang plano ay napakahusay. Magkasama, inayos nila ang bawat tinik, naisip ang bawat reaksyon, at nadama ang kilig ng palihim – tumibok ang kanilang mga puso sa matinding tensyon ng nalalapit na tagumpay.

Sa paglalakbay pauwi, ang hangin mismo ay tila sinisingil ng inaasahan. Bawat pag-iisip ay nabaling sa sorpresang naghihintay kay Miss Annie, isang sandali na parehong kapanapanabik at masarap na mapangahas. Naging bahagi ng ritmo ng kanilang inaasam-asam ang bawat tunog na dumaraan, bawat yabag sa lansangan. Ito ay higit pa sa isang kalokohan; ito ay isang maliit na obra maestra ng katalinuhan, isang tahimik na pagbawi ng kapangyarihan mula

sa isang madalas na nagpapataw ng kawalan ng kakayahan.

Naunawaan ni Lancar, kahit sa pilyong tagumpay na iyon, na ang hustisya ay hindi kaguluhan – ito ay nasusukat, matalino, at sinadya. At sa unang pagkakataon, natikman niya ang kasiya-siyang kasiyahan ng pag-ikot ng mga talahanayan, ng baluktot na pangyayari sa lakas ng kanyang talino at kalooban.

Lancar at ang Pebble Adventure

Kinabukasan, si Lancar ay bumangon nang mas maaga kaysa sa karaniwan, ang kanyang buong pagkatao ay nag-aabang sa kung ano ang mangyayari sa araw na iyon. Bawat hibla ng kanyang katawan ay pumipintig sa kuryosidad at determinasyon; ayaw niyang makaligtaan kahit isang sandali. Nang may malinaw na kahulugan ng layunin, nagtungo siya sa paaralan.

Bago umalis ng bahay, huminto siya sandali sa gilid ng tubig, naghahanap ng makinis at kumikinang na mga bato. Isa-isa niyang inipon ang mga ito sa isang maliit na knapsack, bawat bato ay tanda ng pakikipagsapalaran na kanyang naisip. Nang makuha ang kanyang premyo, sumulong siya, dala ng hindi nakikitang agos ng kaguluhan na humatak sa kanyang espiritu.

Pagdating sa bakuran ng paaralan, pinagmasdan niya ang pamilyar na eksena: ang mga batang naglalaro, nagtatawanan, ganap na natutulog sa kanilang pang-araw-araw na mga ritwal. Ngunit para kay Lancar, nag-iba ang mundo. Nanatili siya sa paligid, bihirang sumali sa kanilang mga laro. Itinuring niya ang kanyang mga kasamahan bilang mababaw at parang bata, na napipilitan ng mahigpit na mga turo at limitadong mga ideya na nakatanim sa kanila. Habang pinagmamasdan ang paglalahad ng kanilang mundo, lalo siyang nadama na parang isang tagalabas, na ginagabayan ng sarili niyang landas at isang isip na umabot ng higit pa sa mga simpleng kasiyahan sa palaruan.

Ang kanyang pagpapalaki sa loob ng Vishnuh Society ay nagsasanay sa kanya upang makita ang buhay sa pamamagitan ng isang malawak na lente. Ngunit ang pagiging makitid ng kanyang mga kaklase

ay nakakabigo sa kanya. Ang kanilang maliit, saradong mundo ay nakaramdam ng pagkulong, habang siya ay naghahangad ng lalim at pang-unawa. Ang kanyang kaalaman at hindi pangkaraniwang pagpapalaki ay ginawa siyang isang misteryo sa iba; ang kanyang mga aksyon at ideya ay tila kakaiba – marahil ay nagbabanta pa – sa loob ng kanilang mahigpit na hangganan.

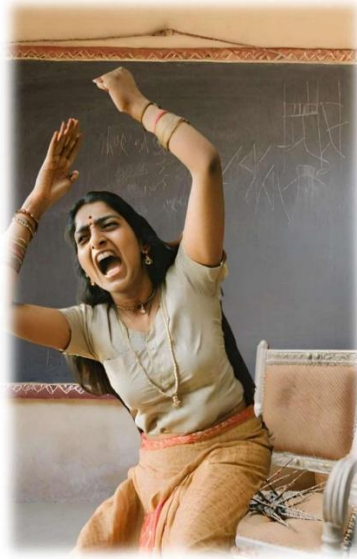
Dahil dito, napanatili ni Lincar ang kanyang distansya. Inilaan niya ang kanyang sarili sa personal na pag-unlad, tumangging naimpluwensyahan ng mga paghatol o pagka gambala ng mga nakapaligid sa kanya. Habang ang ibang mga bata ay natalo sa kanilang mga sarili sa kanilang mga laro, naghanap siya ng mga paraan upang patalasin ang kanyang isipan, upang linangin ang kasanayan at pananaw, malayo sa mga bagay na walang kabuluhan.

Nang tumunog ang kampana ng paaralan, ang mga bata ay sumugod patungo sa silid-aralan sa masayang pagmamadali, sabik na isagawa ang tradisyonal na ritwal ng kaarawan para kay Miss Annie. Naghawak sila ng mga dakot ng bigas sa itaas, handang iwiwisik ang mga butil sa kanilang guro, na humihikayat ng kaunlaran at magandang kapalaran. Sa gitna ng mga tao, matatag na tumayo si Lancar, mahigpit na nakakapit ang kanyang knapsack, puno ng kumikinang na mga pebbles na kanyang nakalap.

Nang may kalmadong katumpakan at hindi natitinag na pagtuon, pinanood niya ang silid-aralan, naghihintay ng perpektong sandali. Habang hinahayaan ng mga bata na mahulog ang kanilang palay sa isang kaskad, inilabas ni Lancar ang sarili niyang mga bato sa sahig. Ang matalas at maindayog na pagtapik ng mga bato sa upuan ni Miss Annie ay mahinang

umalingawngaw sa silid, na hindi napapansin ng sinuman maliban sa kanyang sarili. Isang banayad na pagkulot ng kanyang mga labi ang nagtraydor ng isang tahimik na ngiti, isang lihim na pagkilala sa matalinong twist na kanyang hinabi sa ritwal.

Ito ay isang maliit, malikot na pakikipagsapalaran – isang hindi mapag-alinlangan ang pagpapakita ng kanyang mapaglarong katatawanan at katalinuhan. Nakaupo roon, nakaramdam siya ng pribadong kasiyahan, isang paalala na kahit na sa loob ng pinaka mahigpit na tuntunin ng silid-aralan, laging may puwang para sa pagkamalikhain, katapangan, at isang ugnayan ng indibidwal na paghihimagsik.

Aral sa Katarungan ni Lancar: Ang Insidente sa Silid-Aralan

Sa sumunod na sandali, si Miss Annie ay lubos na nagulat. Napabuntong-hininga siyang napaatras, napaatras habang ang hindi inaasahang aksyon ay nagambala sa maingat na inutos na silid-aralan. Natigilan ang mga bata, dilat ang mga mata, hindi sigurado kung tumawa o mag-aalala, ang

kanilang mga boses ay nahuli sa pagitan ng kinakabahan hagikgik at tunay na pag-aalala.

Napa Buntong-hininga si Lancar, na may halong kagalakan at tensyon na tumitibok ang puso. Pinagmasdan niyang mabuti, inaabangan ang kahihinatnan ng kanyang maingat na planong hakbang. Umugong ang silid-aralan sa pananabik, bawat titig ay kumikislap sa pagitan ng saya at pagkabalisa.

Nagmamadaling pumasok ang mga guro, na naalarma sa kaguluhan, para lamang matuklasan ang pinagmulan ng kaguluhan: Ang mapanlikhang munting panlilinlang ni Lancar ay nahuli ang mabigat na kasamahan nila. Ang insidente ay nangangailangan ng agarang atensyon. Dinala si Miss Annie sa opisina ng punong-guro, ang kanyang karaniwang awtoridad ay nagambala, ang kanyang kalmado ay nanginginig.

Kahit na pinlano ni Lancar ang lahat nang may pag-iingat, alam niyang mapangahas ang pagkilos. Hindi siya nakaramdam ng kasiyahan sa pagdudulot ng pinsala – sa halip, natuwa siya sa pambihirang lasa ng hustisya. Si Miss Annie, na madalas gumamit ng kanyang awtoridad na takutin at maliitin, ngayon ay nahaharap sa mga kahihinatnan ng kanyang sariling mga aksyon sa paraang ligtas, nasusukat, at hindi maikakaila.

Sa tahimik na resulta, habang ang paaralan ay nasa buzz ng pabulong na haka-haka, si Lancar ay nakadama ng malalim at tahimik na kasiyahan. Hindi mula sa kalupitan, ngunit mula sa prinsipyo: ang aral ay makatarungan. Ang awtoridad ay nasubok, ang mga hangganan ay ginawang malinaw, at ang mga timbangan – kung saglit lang – ay naging balanse.

Maging ang mga estudyante, na minsan ay tumingin sa kanya ng may takot at pagkamangha, ay nakadama ng pagbabago. Ang kakila-kilabot na presensya ng kanilang guro ay nabawasan ng mga pangyayari, isang paalala na ang kapangyarihan ay laging may pananagutan – at ang katalinuhan at katapangan, kapag ginamit ng may karunungan, ay maaaring nakapagpabago sa takbo ng mga pangyayari.

Matipid na ngumiti si Lancar sa sarili, isang tahimik na tagumpay sa nagsusukat na kaguluhang kanyang ginawa. May sariling ritmo ang hustisya, napagtanto niya, minsan mapaglaro, minsan balintuna, at laging hindi maiiwasan.

Sandali ng Pagninilay ni Lancar

Bagama't naabot na ni Lancar ang kanyang layunin, hindi niya lubos na maalís ang pag-aalinlangan na namuo sa loob niya habang nasaksihan niya ang paghihirap ni Miss Annie. Nang makita siya roon, umuungol sa

bigat ng hindi inaasahang resulta, isang panginginig ang bumalot sa kanya. Ang kanyang hindi natitinag na pokus ay naaawang sandali, naputol ng isang hindi pamilyar na damdamin: pag-aatubili. Saglit siyang huminto, naputol ang kanyang pag-iisip sa pagitan ng pagmamaneho upang makita ang kanyang plano at ang emosyonal na epekto ng kanyang nakita. Ito ay isang kakaiba, bagong sensasyon-ngunit siya ay nakabawi kaagad, determinadong hindi mawala sa isip ang kanyang layunin.

Noon pa man ay naniniwala siya sa pagtataguyod ng hustisya, ngunit ngayon ay kinuwestiyon niya kung nalampasan niya ang isang linya. Ang pagkilos mismo ay tila lohikal, kahit na kinakailangan, ngunit habang napagmamasdan niya ang tunay na kakulangan sa ginhawa ni Miss Annie, nagsimulang pumasok ang pag-aalinlangan. Napagtanto niya na habang nasiyahan ang kanyang paghahanap para sa pagiging

patas, nagdulot din ito ng ibang uri ng sakit – isang hindi niya inaasahan. Ito ay hindi ang kanyang sariling pisikal na pagdurusa, ngunit isang panloob na pagkabalisa, isang mahinang bulong ng habag na sinubukan niyang patahimikin.

Sa kabila ng kanyang mga manipulative na paraan, na nagdulot ng labis na paghihirap sa kanya at sa iba, nalaman na ngayon ni Lancar na maaaring hindi tamang paraan ang pagdulot ng pisikal na kakulangan sa ginhawa upang maibalik ang balanse. May isang bagay na nakakabahala sa sitwasyon, isang hindi inaasahang bigat na hindi niya naisip.

Kahit na matapos ang maraming taon ng kawalan ng katarungan, hindi karapat-dapat na magdusa si Miss Annie sa ganitong paraan. Isang matinding empatiya ang humipo sa kanya, banayad ngunit hindi maikakaila. Siya ay, kung tutuusin, tao –

may pagkakamali, madaling kapitan ng pagkakamali – at ngayon, sa kanyang sandali ng kahinaan, hindi na siya nagpakita bilang ang kahanga-hanga, mapanlinlang na pigura na kilala niya, ngunit bilang isang taong tunay na nangangailangan.

Marahil, naisip niya, may iba pang paraan upang maipahayag ang kanyang punto. Isang paraan na maaaring tumama sa kanya nang kasing lakas, nang hindi nag-iiwan ng marka ng sakit. Nag-replay siya ng mga alternatibo sa kanyang isipan: mga salita ng paghaharap, isang bukas na hamon, o simpleng pagtanggap na lumahok sa kanyang mga laro. Saglit na kumikislap ang bawat opsyon, nag-aalok ng landas na ginagabayan ng prinsipyo sa halip na paghihiganti.

Sa tahimik na pagmumuni-muni na iyon, naunawaan ni Lancar ang isang bagay na mahalaga: ang katarungan ay iba sa